

Nie zapomnieć mowy ojców

Wiosna, wiosna a z nióm nadzieja.

Witóm piyknie.

Przeżyli my tóm zime, kapke marzło, czasym też śniegom poprószyło, ale nejgorzy nie było. To jyno w telewizorze straszili, że idóm wielki mrozy dziesiyńciostopniowe. Za naszych młodych roków, kie było dziesiyńc stopni mrozu, to sie go dało, że zimy ni ma. Dziepro jak przyszyły mrozy ponad dwacet stopni, to już była zima. Toteż nie dziwota, że jak ludzi z tego telewizora postraszyli tóm wielkóm zimom, co to mo przyjs, tóz każdy do pieca zaroz ładował, co sie dało, żeby też czasym nie zmarzył. A tu zaś słyszemy, że smog nad nami wisi, a tyn smog to przeca choróbska. Coroz wiyncyj ludzi choruje i to nie jyny starzy, ale też młodzi i dziecka. Nie wierzycie, jo też nie wierzył, ale kie było mi dane przyńs sie kapke po szpitalach, to tam zech łuwidzioł tóm wielkóm staroś, jakóm je choroba. I tak semyślym, czy my sami nie przyczyniómy sie ku tynu, kie bezmyślnie chybiymy do pieca to, co potym nas truje. Jak by tego było mało to w tóm zime przykludziła sie nóm jeszcze grypa. Kaj kiery zaczął krzypać, smarkać, a gorónczkować, zapełniły sie łośrodki zdrowia chorymi, a dochtory mieli pełne rynce roboty. Dzisiejszy dochtór musi chorego zbadać, wypisać receptis i to trwo piyńc minut, a potym robi sie łurzyndnikym i pisze z dziesiyńc minut. Niejednymu zdo sie, że jak dochtór kupe pisze, to chory bydzie zdrowszy, ale nie lepi by było, jakby tyn dochtór miał czas porzondzić se z pacjentym zamiast pisać. Doradził by chorymu, jak z tóm dolegliwościami mo żyć, a sie lyczyc. Ale boroki dochtory ni majóm na to czasu, dyć za dwiyrzami ludzie czakajóm. Ale nasze starani ło to je darymne, bo my sie isto na tym nie znómy. Ludzie dycki godali, że jedna staroś to je mało, jak sie zacznie jedna, to zaroz przyplónce sie drugo i trzecio. Niejednymu sie zdo, że już tego wszystkiego nie lza łudźwignóć. Ale dobrze, że ta zima pomału zaczęła łodchodzić, smog łustómpił, bo się łocieplilo, tóz ludzie miyni polóm. Grypa też jakosi zelżała, tóz siedzym se w chałpie i cieszym sie, że idzie ku lepszemu. Aż tu nogle, jak pierón z jasnego nieba wleciała do izby staro Zuza, kiero już łod progu zaczęła wołać:

- Słyszoeś? -Kóniec świata, kajsi kole łustro-

nio wybuchła ptasio grypa, dokoła wszystkie kury wygazowali, coby sie zaraza nie roznożała. A my mómy kury pozamykać do łodwołanio i do pola ich nie puszczać. Ale czemu to zdrowe kury gazujóm? - ciongła dali baba. Dyć mie aż strach łoblecioł, bo też jakosikej łukrzy-pujym, a smarkóm i bojym sie, żeby mie też nie chcieli zagazować, cobyh zarazy po dziedzinie nie roznożała.

- A dyć nie fulej gupio - prawiym ji na to. Idź jyno ku chałpie, kury pozawiyrej, a ty sie lycz, dyć hórckosz na dobre. Posłóchała mie i ze trzy tydzie zech ji nie widzioł. Aż tu jednego dnia, kie strómy zaczęły puszczać zielone listeczki, na brzegu rzyki tu i tam łukowały sie żółte kaczyńce, a pod staróm lipóm zakwitło pore kluczyków, kie ptoszki zaczęły spiewać nejpiykniesze cieszyński melodie, z chałpy wyszła Zuzka. Siadła na pnioku, gymbe łodwróciła ku słońcu, kocur zaczął sie do ni przyciskać. Burek na trawniku wesoło myrdoł łogónkym, a spoza szopki wyszła kwuka z kurczyntami. Zuzka już nie narzykała, ale rada była, że przyszła wiosna, a z nióm nadzieja na lepsze dni. A jako że swiynta już, tuż-tuż życzym Wóm, moji drodzy Czytocze, wszystkiego, co może być nejlepsze, a na łucho każdymu szeptóm „Dbej ło zdrowi, pokiel go mosz, bo go nie kupisz za żodyn grosz”

Józef Niesyt
Josiyniczani

